

[Holstein.]

i Fremtiden, men ikke vil blive ført, hvis den højtærede Regering faar Lov til at raade, som den hidtil har raadet.

I Aarene 1920—24 havde vi en omfattende valutapolitisk Inflationsperiode her i Landet, og hvilke ydre og indre økonomiske Tilstande var denne Inflationspolitik bestemt af? Var det blot i nogen Grad Hensynet til Landbrugets Rentabilitet, Landbrugets Vilkaar eller Landbrugets Interesser, som bestemte den? Ikke i mindste Maade. Den var Resultatet af 2 Aars abnorm Import her til Landet, en Overskudsimport i Finansaarene 1918—19 og 1919—20 paa 1 700 Mill. Kr.; den var en Følge af skønne, men falske Drømme om at gøre København til Stabelplads for Transithandelen paa de nye Østersøstater, og den var en Følge af de store Bankers fejlagtige Engagementer i Handel og Industri. Af disse Hensyn var denne Inflationspolitik dikteret, men ikke i fjerneste Maade af Hensynet til Landbrugets Tarv og Interesser.

I December 1924 fik vi det famøse Valutaforlig, og om dette har den højtærede Statsminister fremsat Udtalelser, som fortjener at kendes over det ganske Land i den valutapolitiske Situation, vi staar i. Udtalelserne, som den højtærede Statsminister fremsatte, blev fremsat under min Interpellationsdebat i afvigte Efteraar om Landbrugskrisen i Sønderjylland. Da udtalte den højtærede Statsminister overfor det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at han i Efteraaret 1924 havde ønsket at gaa til en Kronenedskæring til 72, men man vilde ikke have det i Valutaudvalget.

Derfor rejser sig det Spørgsmaal med Rette, om den højtærede Statsminister er af den Formening — det blev ikke besvaret under min Interpellationsdebat i Fjor, men det er paa Tide, det Spørgsmaal bliver besvaret —, at det havde været det rigtigste den Gang at nedskære Kronen til 72, eller mener han, at Paripolitikken og Parikronen er det rigtigste? En af Delene maa han mene, han kan ikke mene begge Dele, han kan ikke, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal sagde i Fjor, baade rose sig af at have været Paripolitikken Fader og Gennemfører og samtidig rose sig af at have været saa fremsynet, at han i 1924 saa, at det rigtigste var at nedskære Kronen til 72. En af Delene maa være det rigtigste, begge Dele kan ikke være lige rigtige. Hvilken af disse valutapolitiske Foranstaltninger mener da den højtærede Statsminister havde været den rigtigste i 1924? Han var altsaa, i hvert

Fald efter hvad han selv har sagt, villig til at nedskære Kronen til 72, og jeg maa formode, at naar han har været villig til at nedskære Kronen til 72, var det, fordi han mente, det var rigtigt.

Nu var der ogsaa vidt forskellige Forhold den Gang fra nu. England havde den Gang endnu ikke indført Guldindløselighed, Sterlingen var den Gang endnu knyttet til Papir, Guldsterling blev først gennemført i den sidste Halvdel af 1925, og for Frankrigs Vedkommende flød man i Inflation, Francen var langt nede i Forhold til Guldvalutaerne, og Tyskland havde lige Aaret forud genindført Guldindløseligheden, gjort Rentemarken til en Guldmark, en Guldmark, hvortil svarede en Billion Papirmark. Man gik fra Tysklands Side efter at have ødelagt den tyske Valuta frem paa lignende Maade, som man gjorde her med Bankhæftelserne efter Statsbankerotten i forrige Aarhundrede. Man lagde Hæftelser ikke bare paa Landbrugsejendomme, men paa samtlige Erhverv, som Basis for den nye Guldmark.

Under saadanne valutapolitiske Forhold i de største Lande og for Danmark valutapolitisk afgørende Lande skulde det ikke synes, det var saa nødvendigt at haste med at gennemføre Parikronen her i Landet, og det var jo da heller ikke det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Ønske eller Hensigt, for han har under den samme Debat udtrykkelig erklæret, at det var hans Ønske, at Kronen langsomt skulde føres op til Parigen. Naar imidlertid en Regering, saaledes som den daværende højtærede Statsminister gjorde det, proklamerer for Alverden, at Endemaalet for den danske Regerings Politik er Parikronen, men man ønsker, at det skal gaa langsomt, saa kan man være vis paa, at saa sætter den internationale Finansspekulation ind, og saa gaar det raskere, end man fra den paagældende Regerings Side ønsker.

Ganske modsat gik man frem i Frankrig. I Frankrig, som jo dog til Trods for Krigen var et langt rigere Land end Danmark, holdt man, da Inflationen var paa sit højeste, og da Stats- og Finansminister Poincaré traadte til, Endemaalet for Valutapolitikken fuldkommen hen i det uvisse. I 1926, da Poincaré traadte til, betaltes der over 200 Francs for en Dollar. Først i Juni 1928 gennemførte han den nye Guldfranc, som var nedskaaret med $\frac{4}{5}$, 20 Cents Francen, men i de mellemliggende Aar var han trods alle Forespørgsler og Angreb fra Oppositionen ikke til at drive til at sige, hvor han vilde lægge Francen fast.

Det var en valutarisk Tilpasningspolitik,